

საქართველო
საბჭოთაო

სიანთი № 10 სპრინტი ფ. 40 კ. 1934 წ.

ეს სხვის არ თხოვს, თავის ახლენს
შას უცნობს აიკუმას,
რა მიზანი ღიადი
უხერხავს აღტაცებას!

სეხს ამაოდ ხელს უწყდის
"აძიათა" კრებულის,
"იმ ძიახგან" სულეველა
რჩება ვაწუბილიბოლის!

ვასო და სევა

ვირ მაშველი

სიყმაწვილეში სიყვარულზე არ მიმდერია, ლექსი, ან პროზა ამ თემაზე არ მიწერია: ამისთვის მაშინ თავისტეხა არ მჭირდებოდა, შემისრულებდა ცელქი რასაც დამპირდებოდა!

მაგრამ არ მიკვირის გაზაფხულზე თუ რომ მგოსანი, თუნდაც არ იყოს მომღერალი ტკბილ-ჰანგოსანი! ჭიკტიკს დაიწყებს სიყვარულის და ეშხის ჰანგზე, ახალგაზრდური აღტაცებით მომართულ ჩანგზე.

სიამოვნებით ავყვებოდი მეც მის ფეხისქმას, მაგრამ ცოლისგან ვეროდები საყვედურის თქმას; რაც არ ვუმტკიცო, სულერთია არ დამიჯერებს, რომ ეშხი მისი, სიყვარულით ეხლაც მამღერებს!

გამოვიცვალე ამიტომ სჯობს ისევ მე თემა, თორემ ცოლისგან უსათუოდ მომელის ცემა! გაზაფხულიც ხომ წინანდურად სისხლს აღარ მივუნებს, ამიტომ ეხლა ჩანგი ჩემი უმღერს სხვა მიზნებს.

წავიდა ის დრო, როცა შველის ნუკრივით ვბტოდი, გზის სივიწროეს, აღმართს, დაღმართს სულაც არ ვგრძობდი, ცა ქუდად თავზე არ მიმაჩნდა, მიწა ქალაქნათ, ტურფა ქალები მე მეტრფოდენ და არა მე შათ!

ეხლა ბილიკი, აღმართი, თუ დაღმართი გრძელი უნდა ვანვლო მე შესვენებით, ნაბიჯით ნელით, ამიტომ გზათა სამშართველოს მინდა მივმართო, რომ ჩვენი გზები გააკეთოს მან სწორი, ფართი!

როცა შემხვდება მე ვარება ამ შარა-გზაზე, არ მაწუხებდეს განუწყვეტლივ დარდი იმაზე, რომ მოვიტეხავ კისერს, წვიგს, ან შუბლს ვახლი ქვაზე, ან მოქანტული მივანებებ თავს ფიქრს წინსვლაზე!

თუ რომ მანქანით მომიხდება განავარდება, იმედი მქონდეს ხრამში არსად გადავარდება, ცხენით, ურემით, თუ ბორბლიან ველოსიპედით მივისწრაფოდე—აგრეთვე იმ რწმენით, იმედით!

ამ წარმატებას რომ მიადევნებს ქურდაძე ვასო, შემომიკურთხოს, თუ შესაფრად არ დაგვაფასო, მაგრამ, თუ არ სურს, რომ ის მოხვდეს ნიანგს ბრჭყალებში, ღრმა მორიდებით შესცქეროდეს იმას თვალბში!

ყურში იღუმლად ერთი რამ გვაქვს ჩვენ აქ სათქმელი: უნდა ზოართვას ვასომ ნიანგს მსუყი საქმელი, არ გაართულოს, არ გადასდოს მან შორს ეს საქმე თორემ მოელის ნიანგისგან უცილოდ საფრთხე!

ამ საიდუმლო ამბავს ქვეყნად იგი ნუ მოსდებს, მან დაჩქარებით გადახედოს კულტურულ ფონდებს და იქიდან რამ წვლილი უნდა ბლომად გამოჰყოს ამით, შემდეგ შეუძლია მან იამაყოს!

ამ წვლილს მოვიხმართ შესაფერად, როგორც წესია: თანამშრომლები ფულისათვის თავზე გეცხმინან, ვიცით ქანქარა: მით აღუძრავთ უფრო მეტ ხალისს, ცხადია, შემდეგ ჩვენ უკეთესს მივიღებთ ხარისხს!

— რომ შარა-გზებზე დავიხატონ კარიკატურა: ურემი, ცხენი, ნანქანა, თუ შირბის ზედ ტურა, — რაიც აღნიშნავს მიღწევებს, თუ გარღვევებს მართლა, რომ დაგვანახონ ყოველივე გარკვევით, სათლად!

მაგრამ შარა-გზა რისთვის გვინდა სწორი და ფართი, თუ არ გვექნება საზიდავი ზედ ბლომად ტვირთი? უნდა გვახსოვდეს ამიტომ ჩვენ ყოველი წუთი, რომ საწყობებში ცარიელი არ გვეგდოს ყუთი!

თქვენ მოიგონებთ ეხლა, ალბად, კოპოერატივს, მაგრამ მას შემდეგ ნომერში ვსცემთ შესაფერ პარტივს! აქ მიმოხილვა გაუკეთოთ სამტრესტს გეწადია: რომ ის ღირსია ყურადღების—ეს ხომ ცხადია!

თუ რომ ვასომ გზა, სევამ ტვირთი უნდა ამზადოს, მაგრამ ეს საქმე არ მიანდოს მან არამზადებს, რომლებიც სამტრესტს ბუზებივით გარს ეხვევიან, თორემ თითებზე კბენა შემდეგ იქნება გვიან!

კახურ ღვინოებს უნდა მოვლა მეტი სიფრთხილით, საცქერო რამეს ბოთლის ძირში ხშირად იხილავთ! ძველებურ კახურს თუ კი გვინდა ღვინო რომ ჰგავდეს, ხამს, რომ მომღელი მუყაითი, ერთი ელი ჰყავდეს!

მაგრამ რათ გვინდა მარტო ღვინო, თუ არ გვაქვს მწვადი ქორფა ბატკანის! უდაბნოში ერთხელ რომ ვწვავდით, მახსოვს! კოსტაოე თუ ში თავზე დაგვტრიალებდა, ფიჩხისგან ალი მზიარული რომ ბრიალებდა!

არ ვიცი, როგორ ჩატარე შენ ამ წელს დოლი, აღარ მცემია ცხვირში ფიჩხის ცეცხლისგან ბოლი! არც გაიურ-არხის მერგო წილად ტკბილი ყურძენი, რაც ძლიერ მიყვარს და იმის დარღს ძლივს გაუძელი!

უმწვადოთ მხოლოდ დაილევა ყვარელის ღვინო, მაგრამ მე მისი უსმელობა როგორ ვითმინო, სანამ იქ ვაზი, შენგან მხოლოდ შარშან დარგული, გამოიხსამდეს მტყენებს ბლომად,—არ ითმენს გულამ!

შენ არ იფიქრო დამავიწყდა შირაქის ველი, თუმც იქ არ იცის შემოდგომის მდიდარი რთველი, მაგრამ იქიდან სულ სხვა რამე საამოს ველი, ყოველდღე მიტომ მე იქითკენ მიჭირავს თვალი!

ამ თვის ბოლომდე იქით წასვლა თუ მოგიხდება, შენთან გზავრობა, ეს იცოდე, მეც მომიხდება! შირაქის ჰავა აპრილშია მეტად ნაქები, კიდევ არ არის ჯერ იქ სიცხე-პაპახაქები.

წინანდლის მამულს ელბაქიძე განაგებს, ანგი, წინანდელი სულ აღარ არის ეხლა იქ პანგი! შემოდგომაზე განაგებდა ვინც რომ მუკუზანს, თუ იქვე დამხვდა—მას დავარტყამ თავში მუკუზალს!

არ გამომჩრება მე ვარციხე, ხანი, ბაღდადი, ეს მამულები იქნებიან მით უფრო ნაღი, თუ ყვირილაზე ვასასვლელი ექნებათ ხიდე, ვასო აკეთებს, მაგრამ ცოტა შენც წაეხიდე!

სხვა მამულებსაც კარგად უფლი—ეს მე მრწამს, სევა; წელს საქმეები წარმატებით კვლავ უფრო წავა, მაგრამ ნიანგი შარშანდულად არ მოიძილო, თორემ მარად ეაშს მას მზადა აქვს საცემად ურო!..

შეჯიბრებაში ჩვენ ჩავაბით ვასო და სევა: ვინ ვის გაუსწრებს, ჩამორჩება, თუ დაეწევა, რას გააკეთებთ თქვენ ამ წელში, თუ რას წახდენთ. ამის შესახებ შემოწმებას ჩვენ კვლავ მოეხდინთ!...

ს. თ.—ი.ა.

ინტერვიუ

შველა ჩელიუსკინელი გადაჩინილია! საბჭოთა მფრინავებმა
გმირობის სასწაული მოახდინეს („პრავდა“)

მე დიდი გამარჯვების ნიშნად ვაწყობ ინტერვიუს,
სულ პირველად მინდა ვნახო რომის პაპი—მამა პიუს.
მე მოკითხვის ბარათები მასთანმჭონდა გავზავნილი
ახლა კი მყავს „საფიზიტოთ“ აღრიცხვაზე აყვანილი.
აი კიდეც ვატყვანს მე შეველე რკინის კარი
და დარბაზში ქოსა „წმინდას“ მღაბლად თავი დავუქარი
ვეკითხები:—პაპაშა-ჯან, ქვეყნის საქმე როგორ მიდის?
როგორ მოგწონს გამარჯვება საბჭოს ქვეყნელ გმირის შეიღის?

— აი სწორედ მაგ ამბავმა ვამიჩინა ბოლმა—სეველა, —
ეგ რომ ჩვენში მომხდარიყო, რამდენ უღმრთოს მოაქცევდა.
ხასწაულად უფლის მიერ დავსახავდი იმას ჩვენა
ხალხებს რწმენა ექნებოდათ დაჩვენ კიდეც — გამორჩენა.
— მაგ სასწაულს, ჩანს თქვენც ხედავთ, ახდენს ხალხი უფლის
და თქვენ რად თვლით? მტერი;

— ღეთის რისხვას ჩვენთვის;—მეტი არაფერი...
ღიას, რისხვა... ეს ამბავი მე მით უფრო გულს მიწყულულებს,
რომ ის წავაგს, არ თუ წავაგებს, სჭარბობს ქრისტეს სასწაულებს...
ქრისტეც ზღვაზე დაცურავდა; (გავიფიქრე: „როგორც ბატი“);
შემდეგ იგი ცად ამალდა, როგორც თქვენი სტრატონატატი.
მაგრამ ქრისტე არ ყოფილა ყინულების მთიან ზღვაზე,
არც გრივალი დახვედრია ცისკენ მაგალ ქრისტეს გზაზე...
(მე ვიფიქრე: ან ვინ ნახა ქრისტე ზღვის, ან ცის სივრცეში,
სულ ხმელეთზე დადიოდა ვირით, ვირის ფაფრით ხელში.
და ტრანსპორტი უებარი ქრისტესათვის იყო ვირი,
მიაწერეს თუმც მრავალი სასწაული გასაკვირი).

სწუნდა პიუსს, რომ იშვიათ გმირულ საქმეს ურწმუნოთა
სასწაულად ვერ ჩათვლიდა მსგავსად ძველთა შავთა დროთა,
რომ საბჭოთა მფრინავები ამარცხებენ ცათა სივრცეს
და ამ მარცხით მოციქულის აქციები დაბლა იწევს.

მივატოვე ვატყვანი, მივანებე თავი ხუცებს
და კუნძულზე ბრიტანეთის ამოყვავი თავი უცებ.
იქ დიდი ხნის უნახავი მიმელოდა „ჩვენი დოსტი“
ჩვენი ქვეყნის „მეგობარი“ ჩემბერლენი ჩვენი ოსტინ.

ვხედავ: ბრაზით ჩემბერლენი ფეხებს ძვე აბრაგუნებს
გვეგონება ლორდი არა—ქიშკიმედი აბრაკუნგ.
ყვირის: — რად არ დამიჯერეთ?... ეს ამბავი ჩვენთვის ყელის
გამოჭრაა. დღეის შემდეგ დემინგიც კი ვერ გვიშველის!

არ კმარობენ დედამიწის რომ უდიდეს ნაწილს ფლობენ, —
ზღვებსაც აღარ გვიყენებენ, მზესთან ფრენას აპირობენ.
იაპონელთ სახელმწიფოს ვთვლი ჩემს მოძმედ, ჩემს ნუგეშად
და წითლების წინააღმდეგ ამხედრებულ — დანაგეშად.

მაგრამ მათაც, ცნობა მოდის, ემართებათ თითქოს დამბლა
და იმათი მფრინავები მანტასავით ცვივა დაბლა.
რას ვაგვს ესა?!—სიტყვა ოსტინმა: აღრიცხვდა როგორც ლომი
და „ნოტებზე დაამღერა“:—ჩქარა ომი! ომი! ომი!

სხვებიც ყვება მის ხმას, მაგრამ თეთრეული რჩებათ სველი,
არკტიკა და ცათა სფერო კი თავდასხმას ახალს ვლის.

მედუზა.

ამხანაგი ნიანგი ყალიონს აბოლებდა და თან გაზეთს ათვლიდებოდა. მას ეშმაკური ღიმილით მთუნ-ლოვდა მოქალაქე ოთე.

— კითხულობთ? მაგნიტოგორსკე-ლებს სესხის გამოშვება მოუთხოვ-ნიათ?

ნიანგმა ყალიონი გააბოლა:
— მერე თქვენ რა გნებავთ?
— ის, რომ მაგ სესხს საეჭვოა ვინ-მემ მხარი დაუჭიროს.

ნიანგმა კვლავ გააბოლა ყალიონი.
— არ გჯერა? თუ გინდა წამოდი, უყუროთ, როგორ აჯანყდებიან მუ-შები... შენის თვალით განახვებ!

ნიანგმა ერთხელ კიდევ გააბოლა ყალიონი და პირდაპირ ქარხნებისკენ გაუღდა გზას. მას ფარფატი მის-დევდა ოთე.

სტალინის სახელობის ქარხანაში მღელვარება იყო.

— ხედავ? მუშები ღელავენ... გა-მოსვლას აპირებენ... სესხს არც ერთი არ იყერს, ნახე, პლაკატიც გაუ-ჩავეთ.

მართლაც იყო პლაკატი:
„არც ერთი მუშა სესხს გა-ჩავეთ“

— აკი გეუბნებოდი!—ნითნითებს ოთე,—არც ერთი მუშა, გესმის, არ იყერს სესხს... აი უყურე, მიტინგსაც მართავენ. საბრტეტო მიტინგს... შე ვერ მივალ, მეშინია... აქედან უყუროთ!

გუყურებდით და ვნებავდით, რო-გორ ირხეოდა მუშების ტალღა... ბოლოს რეზოლუციაც მიიღეს... ტა-შის ხმა გაისმა. შემდეგ სამქროკაში გაემუშრენ.

— გეუბნებოდი!.. მიიღეს საბრა-ტეტო რეზოლუცია... ახლა სამქრო-ებს შეესიენ... გესმის გუგუნე? ყველა ფარს ამტვრევენ.

გუგუნე მართლაც ისმოდა, ნიანგ-მა, ოთეს განსაკვირვებლად, კმაყო-ფილებით გაიღიმა და გამობრუნდა.
— გესმის?.. აკი ვითხარი!.. მის-დევდა ოთე.

გადავიდენ მკვრავტრესტის ფაბრი-კაში.

— ის ხომ შიში მრეწველობა იყო? ხომ აჯანყდენ მუშები, ახლა მსუბუ-ქი წარმოების ხალხიც ენახათ, იქ უარესი იქნება!—რიკრიკებდა ოთე და ნიანგს მისდივდა.

სამქერვლო ფაბრიკის მუშა-ქალე-ბი ეზოში გამოსულიყვნენ. შუა ეზო-ში უზარმაზარი პლაკატი ეკიდა:

„3.500.000.000 კროლეთარულ სანაღმფივოს სესხად“

„შორს ჩვენთან დეშეპტირე-ბი“. „შველა ერთად გავიღვი საკადიტო ფრონტში“.

— უყურე, უყურე! ომი დაწყებუ-ლა, ფრონტი... დეზერტირები... თავს უშველოთ... და ოთემ მოკურცხლა

ხელს ვაწერო

ვწვდებით მთების მწვერვალს, ვიპყრობთ მიწას, ცასა, განვრევთ და ვსპობთ ძველ ნაშოს, ვქმნით სხვა ქვეყანასა.

პირველ ხუთწლიან შეგზვლით: სხივით, მუქით, მზითა! ჩაღა ქარიშხალი აღელვებულ ზოგიდან ისმის გამარჯვება შორეული გზიდან.

დღეს მეორე ხუთწლიან— ამ მეორე მზესა,—

როგორც პირველს, ისე უნდა შეგზვდეთ დღესაც. შეგქმნათ ინდუსტრია უფრო მსხვილი, მძიმე, დეამსგავსოთ მხარე მარგალიტის მძივებს.

სატრაქტორო ქარხნებს გაუდიდოთ რიცხვი და სოფელიც მაშინ სახეს უფრო იცვლის. ციტრუსებს და ჩაის ყურადღება მეტი,

რომ ხუთწლიან მოგვცეს ბრძოლა გადაწყვეტი. ახალ რიონებს, ვითვისებდეთ მრავალს!

უკან არ ჩამოფრცო მზესა ამომავალს. ქაბურთილებს, მადნებს მივცეთ გასაქანი!

ტემბი ბოლშევიკის და სისწრაფე ქარის. ტრანსპორტს—ღვიძლ ძმას, ნუგეშს, დასმული აქვს კითხვა!—

გაეანადლოთ უმალ სტალინისა სიტყვა. და ამრიგად, ხუთწლიან რომ გაუდგათ ფესვი,—

უნდა შევიძინოთ სახელმწიფო სესხი. რომ ნაყოფი იყოს უფრო უკეთესი!

უნდა შევიძინოთ სახელმწიფო სესხი. ბედი ჩვენი ქვეყნის ვისაც კარგად ესმის!

იგი უნდა იყოს დარაჯი ამ სესხის...
ჯანგელი ბუიკი.

დიღუბისაკენ. გალიმქსტლი მისაკაც გამობრუნდა.

მიადგენ ავტო-სარემონტო ქარხნის მშენებლობას.

— აქ უარესი აჯანყებაა.—იძახო— და ოთე,—ხალხი მანქანებს ამტვრევს. მართლაც, მიტინგი ახლად დამთა-ვრებული იყო, ხელისმომწერა გაე-ფორმებიათ და მუშაობას შესდგომო-დენ. ქარხნების კარებზე დიდი პლა-კატი.

„გამარჯვების პატაკი სამხა-რად შტაბს“

— აი, აი! სესხის გამო აჯანყებუ-ლებს გაუმარჯვნიათ და თავის შტაბს პატაკს უღდგენენ. ვითხარი და არ და-მიჯერე... მივიდიარ... სოფელში რა-ღა იქნება?!

ოთემ ისევ მოკურცხლა. ამხ. ნა-ანგს კიდევ უფრო გაუბრწყინდა სახე და სოფლად გასწია. საღამოს მიიტა-ნეს სოფლის კოლექტივს. დინახეს თონებით, ბარ-ნიბებით და ნაჯახე-ბით შეიარაღებული ხალხი. ცხარე მარტინგი ჩონდათ.

„ყოველი კოლმეურნე უნდა აღიჭურვოს სესხის ობლიგა-ციებით“...

ლაღადებდა პლაკატი, ორატორი და მთელი კრება.

— აღიჭურვეთ... შეიარაღდითო... გესმის? ხალხი იარაღს ისხამს... აი, რა ქნა თქვენმა სესხმა,—ატოკდა ოთე,—წამოდა, გაგიჩეით სოფლის საბჭოში...

ნიანგი დიღას ზემით, მისიჯებდა. სოფლის საბჭოსთან კოლმეურნეებ-თან ერთად ერთპიროვნული გლეჯუ-ბი შეგრაგილიყვნენ. აქაც კრება. პლაკატები. სიტყვები:

„სესხის საკანსხობი მაგრად დავსც-ხოთ ობლიგაციე მურს, მოვსპოთ მი-სი ნაშთებო. გავხადოთ შეძლებულად ყოველი კოლმეურნე“...

— აქ უარესი ამბავია,—ჩიფნიფუნს ოთე.—გესმის? „დავსცხოთ“, „მოვა-პოთო“, „განსადოთო“, ტანზე არ ვაშადონ... მივრბივარ...

და ოთე ტყეში შევარდა. ამხანაგი ნიანგი ფრიად აღტყინებუ-ლი შემოვიდა რედაქციაში და შეპო-იტანა უკანასკნელი ცნობები საქარ-თველოში სესხის გავრცელების შე-სახებ.

— წარმოიდგინეთ,—თქვა მან.

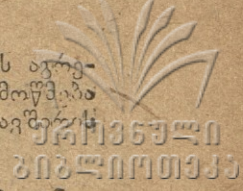
— ქალაქისა და სოფლის არც ერთი მშრომელი არ რჩება სესხის ვარდზე...

— ასე გასინჯეთ,—განაგრძო მან: სესხის ობლიგაციის შეძენა ვალა-იტვა სიამაყისა და სახელის საქმედ! ოთე საეადმეოფოდან ჯერაც არ გამოსულა.

ალლარ-ალლარან.

მოულოდნელი უსიამოვნება

„დაევალოს პარტიულ-საბჭოთა კონტროლის ჯგუფს მთავრის ავრე-
თვი, სამხარეო კომიტეტის გადაწყვეტილებათა შესრულების შემოწმება
საბჭოთა, სამეურნეო, სავაჭრო და სხვა ორგანიზაციებში კომკავშირის
„მსუბუქი კავალერიის“ მეშვეობით“

ნახ. ქოქიაშვილი

ს.კ. კ.ბ. (ბ) ა.-კ. სამხ. კომ. 1924 წ. 15 აპრილის დადგენილებიდან.

— „მსუბუქი კავალერიის“... მსუბუქი კი არა, ამაზე უმძიმესი არაფერი დამცხინა თავს!

საგზაო ავადმჯობინებელი

ერზო - კვირცხ - ბატკან - გოჭი - ქათამ - ბაჭ - ინდაური მეთოდი

დღეშეთის რაიონს, სოფელ მალაროსკარი ამშენებს, მალაროსკარს — სასოფლო საბჭო, სასოფლო საბჭოს საგზაო სექცია, საგზაო სექციას კი საგზაო მშენებლობის არ ნახული მეთოდი.

თუ საქართველოს სოციალისტურ რესპუბლიკას უნდა გაიმარჯვოს საკავშირო სოცშეჯობებაში, რომელშიაც იგი ჩაება უფროობის ლიკვიდაციის მიზნით — ამხანაგმა ვასო ქურდიამ, როგორც ამ საქმის მთავარმა ხელმძღვანელმა, მისი ბირადი ხელის მოწერით ასეთი მოწოდება უნდა გაუგზავნოს ყველა რაიონებს და სასოფლო საბჭოებს:

მიზანძვეთ მალაროსკარის საბჭოს საგზაო სექციას!

ჩვენი ყურნალი გზის სამმართველოსთან ერთად იბრძვის და იბრძობებს, რომ საკავშირო შეჯობებაში, ცხადია შრომის და ბრძოლის შედეგად, ჩვენმა რესპუბლიკამ გაიმარჯვოს, მაგრამ ის გამარჯვება, რომელიც ამოიპოვა მალაროსკარის საბჭომ, წინდაწინვე ჩრდილავს ყველგვარ სახის სხვა გამარჯვებას.

რა ხერხით მოიპოვა მალაროსკარმა ეს გამარჯვება?

უბრალო ხერხით. როგორც ჩვენი თანამშრომელი გვწერს:

მან გამოიყენა საგზაო მშენებლობის ერზო-კვირცხ-ცხვარ-ბატკან-გოჭი-ქათამ-ინდაურ და უმანკო ვარიეტის მეთოდი.

აღბად მკითხველებს აინტერესებს თუ როგორ დაიწყო სასოფლო საბჭოს საგზაო სექციამ ამ უცნაური მეთოდის ცხოვრებაში გატარება, ან რაში მდგომარეობს ეს უცნაური საგზაო მშენებლობის ერზო-კვირცხ-ბატკან-გოჭი-ქათამ-ინდაურ და უმანკო ვარიეტის მეთოდი.

ამ მეთოდის შინაარსის გასარკვევად საქმარისია წავიკითხოთ ის განცხადება, რომელიც ხიანკორის ცნობით მალაროსკარის სასოფლო საბჭოს საგზაო სექციამ გამოაქრა და რომლის ასლს აქვე ვათავსებთ:

განცხადება

შოქალაქეთა საყურადღებო!

იმ გოჭს, რომელსაც აქვს მოსახდელი 15 დღიანი საგზაო ბეგარა, შეუძლია ჩაებაბაროს: ერზო, ყველი, ცხვარი, ბატი, კვერცხი, ქათამი, და სხვა პროდუქტები, რომელსაც მოეხსნება საგზაო ბეგარა.

შეიძლება ეს ცნობა გაზვიადებულია, მაგრამ მის მიხედვით მთა-

როსკარის საგზაო მშენებლობის მეთოდის შინაარსი მაინც ნათელია.

ჩვენ დარწმუნებული ვართ, რომ ამ განცხადების ავტორებმა პროდუქტების გემოც კარგად იციან და წერა-კითხვაც.

გამოვდივართ რა ამ მოსახრებიდან და თვით განცხადების შინაარსიდან, გეკითხებით მალაროსკარის მცხოვრებ გლეხებს: მ. ლომიძეს, ვ. ნამვალოურს, ტ. ფშეშინს და სხვებს, რომლებიც ამ განცხადების თანახმად იძულებული გახდნენ წარედგინათ „მოწინავე“ სოფლის, „მოწინავე“ საბჭოს, „მოწინავე“ საგზაო სექციაში მათი გოჭები, კვერცხები და სხვა პროდუქტები — და კიდევ

წარადგინეს, ბირადლ მათ მოეხსნათ საგზაო ბეგარა თუ მათ ნაცვლად მათ მიერ წარდგენილ პროდუქტებს მოეხსნათ სწორეთ ისე, როგორც განცხადებაში სწერია? დანარჩენ კომენტარიებს საკონტროლო ორგანოებისაგან მოველით.

სიკიტო.

ლორების საჩივარი

„სოფ. შილდის კოლმეურნეების მდღორეობის ფერმაში ღორებს არ აქვთ საკვები, გასულ წლის ნამატიდან მიმდინარე წლის თებერვალში დაიხრცა 66 გოჭი და 4 დედა ღორი, ამჟამად დაავადებულია 5 ღორი“.

ქველგან გამოსაიღვენი ვართ, იორქშირის მოვედგამს ჯიშ საამაშვილს ჩვენი (თოდვა რომ ჩაგყარა ვასაქირში, ამოკარდის მისი გვარი. მისი მოდგმა მისი ქოქი, სიციყეში როცა გასროვართ ფენით გეთელავს ცხენის ჯოგ ტალახი და ღვარი გვასრჩობს დაჯიბანოთ გოინდა ტანი, ვიშოში და სიმსუქნეში ვერ გვევობია რძის ბატკანი.

ესეც ასე იყოს მაგრამ, რას გვერჩიან საწყალ ღორებს, სიმშობისგან გული გვიწუხს, ტანში გვცვივა და გვაზმორებს. ავადმყოფობთან ერთად ვართ, უნდა გაგხდეთ ხეალ ჩვენც აიროცა კამჩების ფრჩქვე ვითვლებით საცოდავად. ეს ქვეყანა, ხომ არ არის სარო, ორმო, ან და ქური, ჩვენ სიმშობით კუჭი დაგვიწვა შენ კი ყლამო ხაქაპური. სამოცდა ექვს გოჭს დავსტირით. დაგვიღუბე წლის ნამატი, ეს რომ თებერვალში მოხდა, რას გვიზამდა, გვითხარ მარტი? დამწამავე როსიკაშვილს კველიშვილს და სხვებსაც უნდა, ასეთ დღეში ჩაგდებისთვის მივაყაროთ ქვა და გუნდა.

პოკლა.

„აღმაშფოთებელია, რომ სოფ. ალაზის (კასპის რაიონი) კოლმეურნეობა „ტომბრის“ გამგეობამ გაანიავა მუშა-პირუტყვი: ერთს ფეხი მოტეხეს, მეორეს აჭამეს ზედმეტი ჭარხალი, რამაც იმსხვერპლა ხარი, ხოლო ოთხი სული დაკლეს და შეჭამეს... პროკურატურას არავითარი პასუხი არ მოუთხოვია ამ საქმისთვის პასუხისმგებლობაში მიცემული მარტიავიდიოსთვის და არც შეუს (26 კომუნართა სახ. ჭარხანა) შეუწყურებია თავი“.

თათბირი

— მე მგონია, რომ აქ ჩვენი ლაპარაკიდან არაფერი გამოვა: — თქვა ფენმოტეხილმა ხარმა და ყავარჯენს დაეყრდნო.

— მაშ როგორ მოვიქცეთ? — იკითხა ჭარხლისაგან ვაბერილმა ხარმა.

— ისე პროკურორს მოვავლით ჩვენი მდგომარეობა! — წინადადება შემოიტანა თავმოჭრილმა.

— ჩვენ ვართ თქვენი საშფო სოფლის კოლმეურნეობის განადგურებული საქონელი და, გინაიდან პროკურატურამ არავითარი ყურადღება არ მოგვაქცია, მოვედით თქვენთან გათხოვით, რომ...
მაგრამ შეფხა სიტყვა არ დაამთავრებინა და შიოკთა:

— თხოვნაზე მარჯვე ხართ, აკი გამოგიგზავნეთ ფული! სხვა რა გინდათ ჩვენგან?

— რა მინდა, შენი ჭირიმე და, აი ხომ ხედავ რა დღეში ვარ? — დაიწყა ფენმოტეხილმა.

— ჰო, რა დღეში ხარ, მაგალითად შენ? — გაცხარდა შეფი.

— რა არის? როდის იყო, რომ ხარი მაკდებოდა?

— რა ვიცი, ყველაფერი შეუძლია სიმულაციას. მინც რა მოგივიდა?

— ის მომივიდა, რომ ჩემი დაკვლა უნდოდით და ჭარხლით გამბერეს.

— სტყუი, ცილისწამებაა. ეცი კაცმა ასეთ უმადურს პარტივი და საქმე ლი ბლომად აჭამე! უჯიშო ყოფილ ხარ, უჯიშო. ჭარხლისაგან შეჭარს აკეთებენ, და შენ ჭარხალმა გაწყინა? მართლა დასაკლავი ყოფილხარ! — და შეფი ახლა შეეცაობა თავმოჭრილებს: — აბა, თქვენ რა ცილს დააწამებთ კოლმეურნეობის გამგეობას?

— ვერა გეხედავ? ჩვენ დაგვკლეს, ჩვენ შეგვიჭამეს, როგორ, ეს ცილისწამებაა?!

— მოკლეთ რომ გთქვამთ, თქვენ რა გინდათ? რა გაკლიათ, რომ მუშაობაზე ხელი აგილიათ?

— დაგვკლეს, თავი აღარ გვაქვს და როგორ ვიმუშაოთ?

— ტყუილი იმიდია, წამოვარდა მეორე თავმოჭრილი, — პროკურორის რამდენი ხანია აქვს ჩვენი საქმე, მაგრამ ხელიც არ უხლია მარტიავიდიოსთვის.

— შეფს მივმართოთ, ეგებ მან მოგვაქციოს ყურადღება! — წინადადება შემოიტანა მეოთხე თავმოჭრილმა. ამ წინადადებად ისე გაახარა ისინი, რომ აკუნტურულდნ და პირდაპირ შეფისკენ გაუდგნ გზას.

შეფთან

ჩამოვიდნ თუ არა ტფილისში, მანინვე შეფს-მიადგნ, 26 კომუნართა ჭარხანას.

— ხომ ხედავთ, თეხი მომტეხეს! ახლა თესვა დაიწყო, უფენოდ როგორ ვიმუშაო?

— ხარმაცი ხარ, თორემ ერთი ფენის მოტეხა მუშაობაზე ხელს არ შეგიშლის; მე ორი ფეხი მაქვს, მაგრამ ძალიან კარგად ვიმუშაობ, მუშაობა რომ არ გეზარებოდეს, დანარჩენი სამი ფეხითაც კარგად იმუშავებ... შენ რა დაგმართია, რომ ასე ვაბერილხარ? მაკედ ზომ არა ხარ?

— შეეცაობა შეფი მუშეღზე ვაბერილ ხარს.

— მე დალოცვალ, დამკანი თუ

— სხვა არაფერი?

— სხვა რა გინდათ?

— იცა რა გითხრათ? თქვენ ხარმაკები ხართ. მუშაობა არ გინდათ და რაღაც ლობე-ყორეს მოედებით.

— თავები?

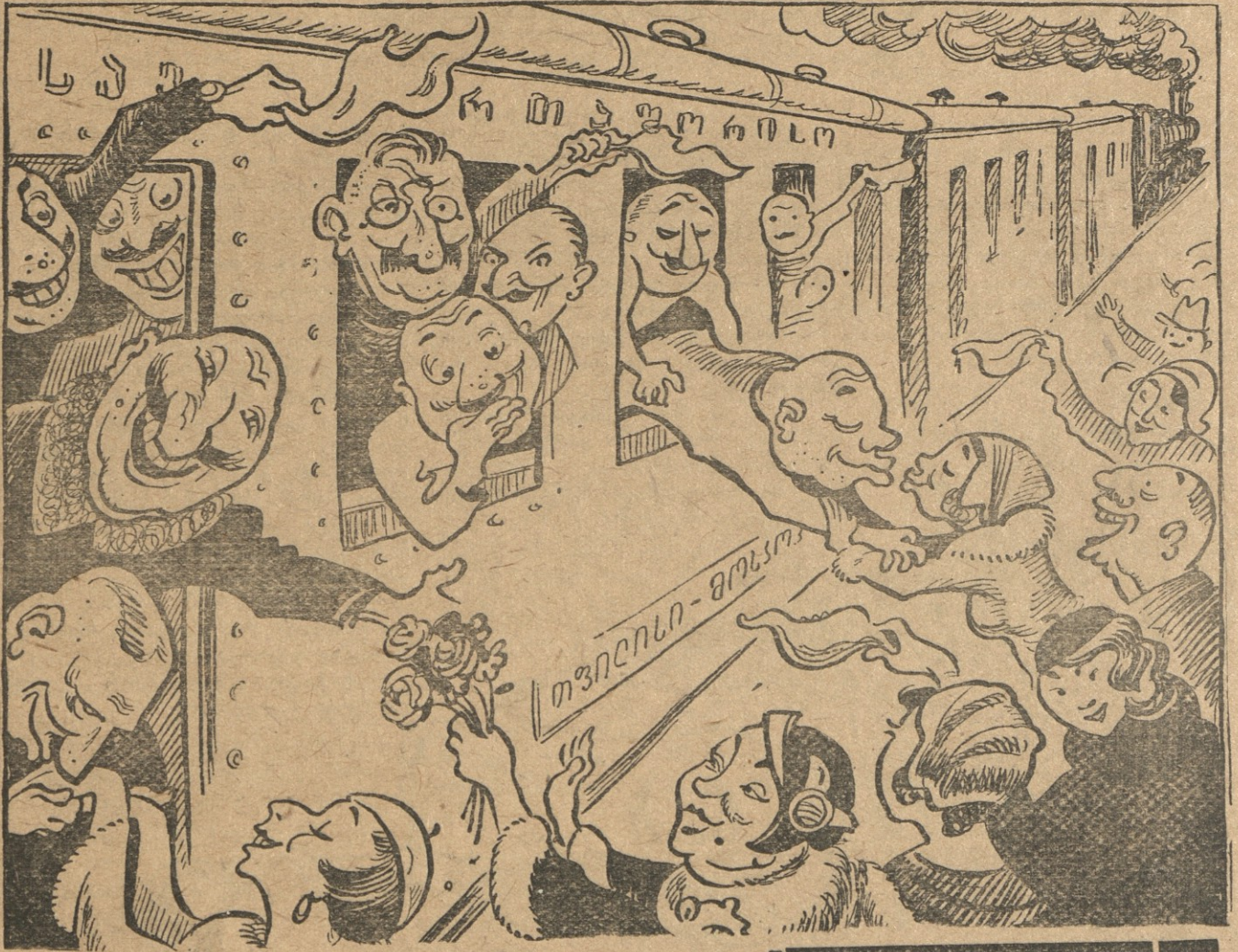
— „თუ გული გულობს, ჭადა ორივე ხელით შეგიძლიათ შეჭამოთ. უთავოდაც იოლად წახკალი უთავობა ხელს არ შეგიშლით მუშაობაში.“

— ეს ალბათ თქვენი პრაქტიკიდან იცით! — უთხრა ფენმოტეხილმა შეფს და ყველანი წამოვიდნ.

„მაშინ, როცა მოსკოვში არსებობს ა.-კ. მუდმივი წარმომადგენლობა, — მთელი რივი საბჭოთა, სამეურნეო და სხვა ორგანიზაცია აგზავნის მოსკოვსა და სხვა ქალაქებში განსაკ. საჭიროების გარეშე წარმომადგენელთ, რომლებიც იქ ანიავებენ სახ. თანხებს“.

როგორც წახვალ სვინაო,

მოსკოვს წახვალა მას უხარის, ვისაც ბევრი ფული აქვს, კლვენი ანუ იზივ ქრთამი კვაჭოზისთვის თან მიუტანო.

ანთიმოზა, გრიშა, სეფე, კოლია და იაკინთე ექსპრესის ვაგონში ჩასხდენ, ერთმანეთი მოიკითხენ. ვინ სად მიდის, რა საქმეზე, რა ტრესტიდან, რამდენი ხნით, თან როგორი ძღვენი მიაქვთ, ჯიბეში რამდენი თანხით? ყველა რიგზე რომ არ იყო მასლაათში, გამოიჩვენა: მივლინების „მიზნები“ მგზავრებისგან გამოითქვა, რა საქმეზე მიდიოდენ კარგად თვითონც არ ემოდათ, მაგრამ მოსკოვს მივლინება შემოსული იყო მოდად. ბურღლა წეწი, მატყლი ჩეჩე, ნაცარი და მტვერი ქაქა, პრასა-ნიახურის ტრესტის დირექტორი იყო სეფე, ამბროლაურის გლეხკომის, ყრუ-მუნჯთა და ბრმების შეფი, ვარციხის მარნის რწმუნებულს თან მიჰქონდა ღვინო ჩეჩე. მოსკოვამდის იმოგზაუროს მეტისმეტად მზიარულად, ძველ ღვინის ბოთლებისადმი განწყობილი იყვენ მტრულად, მუქთად შეძენილი ჰქონდათ და არა ნაყიდი ფულად, — რამდენიმე სავესე ყუთი გამოსცალეს გზაში სრულად. უკანასკნელ რაინდებმა ერთმანეთში დასდვეს პირო, რომ მოსკოვის სასტუმროში ხშირად სჭამონ ერთად პური, მაგრამ ერთმა მგზავრთაგანმა მათ მუსაიფს მოჰკრა ყური, საბჭოს ქონების ფლანგვაზე მას დაეწია მიტად გული. მოსკოვში რომ რაინდები ქონებას ანიავებდენ, მთელი დღეები ქუჩებში უსაქმოდ დაყაილებდენ, ღამით კი რესტორანებში ვალეშილი ღრიალებდენ, ბოთლებს, ჭიქებს და საინებს ჰაერში აფრიალებდენ...

გ უ ქ ნ ა...

(გომის თემი, სამტრ. რ.)

სოგრატი განაგებს გომის კოოპერატივს, და მიირომეგს ხშირად მწვადებს მკვირანს, მსუქანს! იუსტიციე მასთან ყლაპავს მოზრდილ ლუქმას, „მუშაობენ“ ერთად, დროს არ კარგვენ უქმად! „ეპოს“ ხარჯზე ხშირად თამაშობენ ბუქანს! ეპომ თუ მიილო საქონელი რამე, აკოცებენ ჩუმად სახლისაკენ ღამე! თან აძლიონ ნაცნობ ღამაზ-ღამაზ დამებს! ხალხი ამას ხედავს და ხშირადაც ჩივის, აი, ვის ხელშია კოოპერატივი!

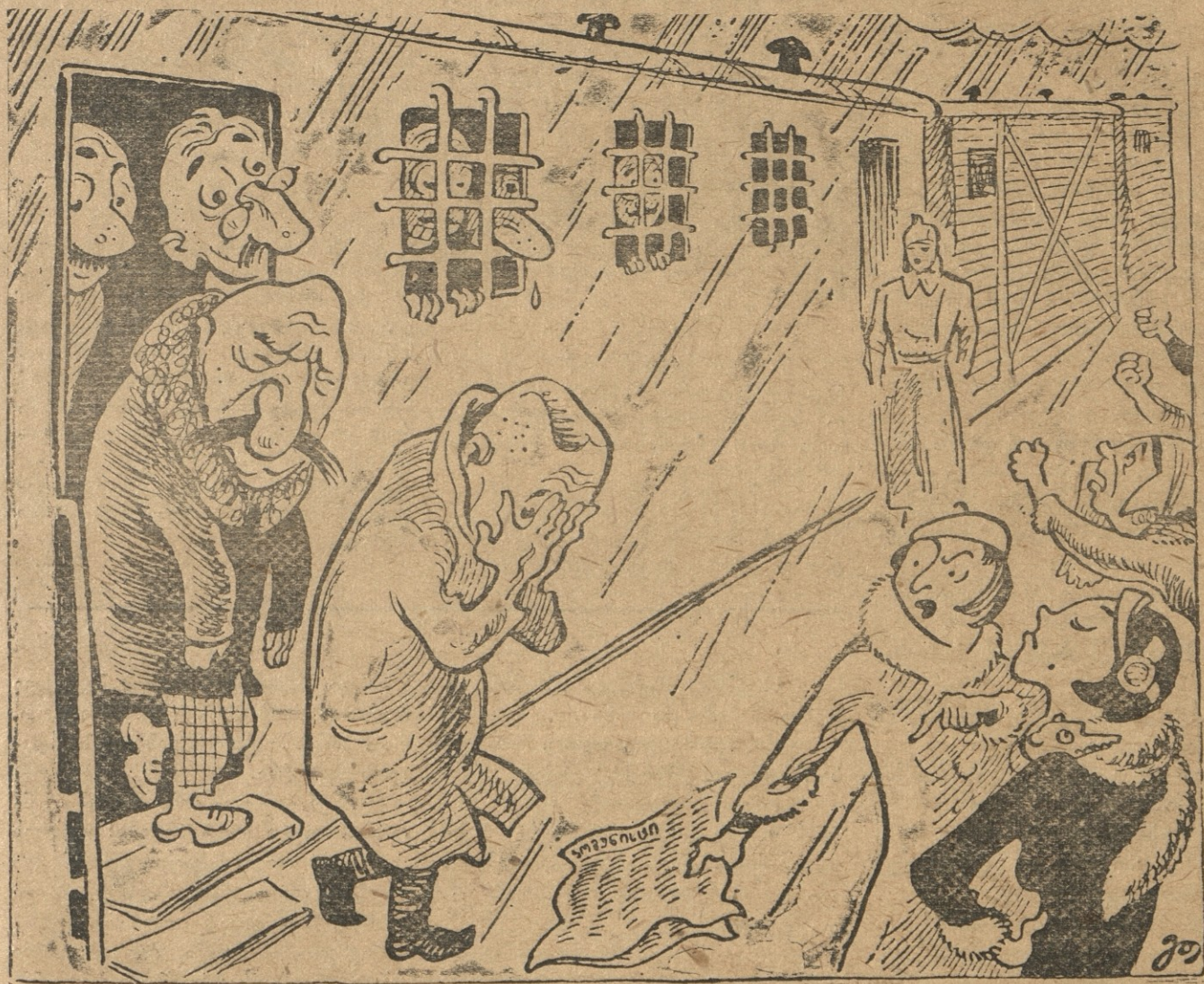
მიმინო.

ისე ვერ მოხვალ უინაო...

დაბრუნება და შინ მოსვლა... უკაცრავად, მწარე დარჩა.
 შეტაფოთ ამდენ კვახში ველარც ერთი ვერ გადაარჩა.

მოსკოვში მივლინებული „ბას.-მგ. მუშაკები“, რომლებიც კომბინაციებს ეწეოდნენ და ახდენდნენ დე ბოზებს, გადმოსახლებული არიან და იგზავნებიან ეტაფით“.

ნუ გიკვირთ, რომ ამ ადგილას მოულოდნელად შევსდეთ:
 უფრო ნათლად დაგანახებთ ამას სურათი შემდეგი.
 თვით მიხედვით, თუ როგორიმოჰყვა ამ ამბავს შედეგი,

ს ლ ა ვ ე რ ღ ი!

(დ. ხრესილი, ტყიბულის რაიონი)

იყო და არა იყო რა. წინაღ იყო კომკავშირელი ამბროსი კუბლაშვილი. შეუყვარდა ამბროსის მღვდელს და მოახათვლია ბაჭუყები, გააძაჯაა დიდი ღრეობა, სადაც ტოლუმბაშაო თვითონ მამაო იყო. გაუგეს ამბროსის... დადგეს ქონიან ნიჩაფზე და შორს გაისროლეს კომკავშირიდან. ამ

ბროსი არ შეუშინდა ამას, დატრიალდა თავის ძმა-ბიჭებში და შეძრა კოოპერატივში. ამჟამად ამბროსი თავს კარგად გრძნობს, იგი ხშირად ითვრება და ლიონობს:
 მე, ამბროსი კუბლაშვილმა გადავწყვიტე სულ ვიღობო,

წითელი ესვა კვარტით ღვინო, არასოდეს მოვიწყინო!
 კუბატაძევე ალავერდი,
 შენ, ფლანგვაში ხელგაშლილო,
 ძმა-ბიჭებო, მფარველებო
 კალისტრატე ქასრაშვილო!

ტყიბულები.

ქუთაისის ბაღის ერთ კუთხეში იჯდა სამი კაცი და მათ ერქვათ: ბენო, კოწია და პეტრე.

— ბიჭებო, ამბობდა კოწია, — თქვენ კარგად იცით, რომ უძრავ ქონებათა განყოფილებაში ფულები ბევრი ვიშოვნე და თქვენთან შეგქამე. აი, ზოგიერთები აქ მიწერია ვისგან რამდენი მაქვს აღებული ფული: ძოწენიძე ვლ. (მეჭვბუკი) — 600 მან., დვალი (მეთორნე) — 1.700 მან., ძოწენიძე ილიკო — 500 მან., ჯავახაძე — 1.000 მან., ლომიძე — 500 მან., მეფარიშვილი თედ. (მეფურნე) — 500 მან. სულ 4,900 მანეთი.

— მეფარიშვილისთვის მეტი უნდა გამი ირომიძით, თქვოს კბილები ხომ ჩაუმწკრივებია, მეტის გადაბღარ შეეძლო თუ?

— აწი თქვენზეა საქმე. თქვენც სხისავით უნდა ივარჯოთ; და სამთავენი შეუდგენ ფიქრს იმის შესახებ, თუ რომელი მათგანი გამოიგონებდა ფულის შოვნის ხერხს.

ბევრი ფიქრს შემდეგ ბენომ აღტაცებით წამოიძახა:

— შესწავლით ფიქრი, უკვე მოვიგონე!

— მიხეილ ჯავახიშვილს ჰონორარი მოვსთხოვოთ!

თითქოს ცივი წყალი გადასხესო, ყოწია და პეტრე გაშეშდნენ.

— ხომ არ ვაგვიყენი? — რა შუაშა აქ ჯავახიშვილი! რის ჰონორარი? რა ჰონორარი! — შეეკითხნენ ბენოს.

— რის ჰონორარი და, ვეძებოთელა წიგნი რომ დავაწერიოთ.

— რა წიგნი დავაწერიოთ?

— კიდევ ვერ მიხვდით. მისი „კვაჭი“ ჩვენზეა დაწერილი. ჩვენ ვყავართ შიგ გამოყვანილი. აი, ამაში გვეკუთვნის ჰონორარი.

— შენ რეალური რამე გვითხარი, თორემ ოცნება ვერც გვაქვს და ვერც გვახსენებს.

— რეალური თუ გინდათ, აი, ეს არის, — თქვა პეტრემ, მხედრული პორტფელიდან ამოიღო ქაღალდი და წაიკითხა:

„ცეკავშირს თანხმად უმაღლესი ორგანოების დადგენილობისა

ლი დახმარება უნდა აღმოუჩინოთ ქუთაისის რადიოგაზეთს — 2,000 მანეთის რაოდენობით“.

რედაქციამ კასპიდან ძილო ვქიმ ემელიანე კალანდაძის დღიური, რომელიც შეიცავს რამოდენიმე ხელნაწერ ვეგორდს, როგორც ჩანს დღიური ექიმს დაუკარგავს; იგი უპოვია ჩვენს თანამშრომელს, რომელმაც გამოგვიგზავნა ნიანში დასაბუქდათ.

ვინაიდან დღიურში გვხვდება ნიანისათვის საჭილო რამე ცნობები — ვბეჭდავთ ზოგიერთ ადგილებს:

დღიური 1

„დღეს, რიცხვს არ ვასახელებ, ზომა მომხარა და ლაზარიალად მივბეგვე კოლეგა იანო ურუშაძე; დედაც შევუკუთოქე. ასე ეკადრება. აბა, როგორ გამიბედა სიტყვის შიმობრუნება“.

2

„ეს მიტო ლომიძე ვინ ოხერაა, ბეთალი კი არა — მიქარვაა მაგი. ერთი ხომ მივლანძღე რჯულზე! იყო დღეს, რომ ჩემთან სიტყვის ამოღება არ გამოადგება!“

3

„ქვემო-ჭალაში გიყავი, კარგი დროება გავატარე. ნიკო კაიშაურისთვის

მინდოდა მეცემა, მარა გამასწრო, გაქცევით უშველა თავს. მაგიც იტყვის გაყვანილი ვარო!

4

„კავთისწვეში უნდა გადავსახლდე, პირდაპირ დამწვა იქ მომუშავე ექიმმა ქალებმა. ჯერჯერობით საქმე კარგად მიდის, გავიმსრჯებ უსათუოდ!“

5

„დღეს ვერა ვარ კარგ გუნებაზე, ამ დაზღვეულმა ავითმყოფებმა გამიჭირეს საქმე. რა ხერხა მაგათში, ფულს არ იძლევიან და არც პატრის მცემენ! გაწყვიტე მათი სისხლი! კიდევ დიხრთბ დალოცოს „ჩასტნი“ ხალხი, მაგათგან მაქვს ხეირი, მაგნი რომ არ იყოინ მე, ემელიან კალანდაძე აქ გავწირდებოდი“.

დღიური. როგორც ვთქვით ვრცელია, ზოგიერთ ადგილს დაგებქდავთ შემდეგ.

იჩო.

— სხვებსაც მივსწეროთ! — მაღაზე მოვიდნენ ბენო და კოწია.

— ჰა, მიორე ქაღალდიც, რომელსაც არ ტელ „შრომას“ ვსწერ.

— რამდენს უთვლი?

— 1.000 მანეთს. აბა, ბენო, შენი კაი ბიჭობა ახლა გეჭირია. ეს ფული და ასეთები სხვა ბეგრი შენ უნდა შეკრიბო.

ბენომ დაკრითი წესით და გადაქარბებით („მკერავიდან“ — 100 მან.) შესწრულა დაკისრებული ვალდებულება.

ფული მოხმარდა „პირდაპირ დანიშნულებას“ და განაწილებული იქნა ახიურ სასადილოში.

განაწილების დროს დაინარჯა სამალარიხო 183 მანეთი.

— სირცხვილი იქნება, რომ ჩვენის თანა კარგმა ბიჭებმა ეს დანახარჯი გადავიხადოთ! — თქვა ერთმა.

— ნუ ვიხდით. — დაუმატა მეორემ.

— ეს მე მკითხათ. — თქვა ბენომ და ხელწერილი დაწერა:

„მოვიდე სხვადასხვა სურსათ-სანოვაგე ვალდებული ვარ დავაბრუნო უკანვე ფულად ან სურსათით“.

— კი ბატონებო, მაგრამ შექმული სურსათი რომ უკანვე დამიბრუნოთ, რად მინდა? — ძლივს გაბედა სასადილოს მსახურმა.

— ჩვენ ხომ იცი გინა ვართ? ჩვენთან არაფერი დაგეკარგება! უთხრეს და გამოვიდნენ სასადილოდან. (ეს ხელწერილი დღესაც გაუნადღებელი ინახება სასადილოს დახლში).

— ტუთოები მინდა, მაგრამ ფული რაფერ მივსცე! თქვა ბენომ.

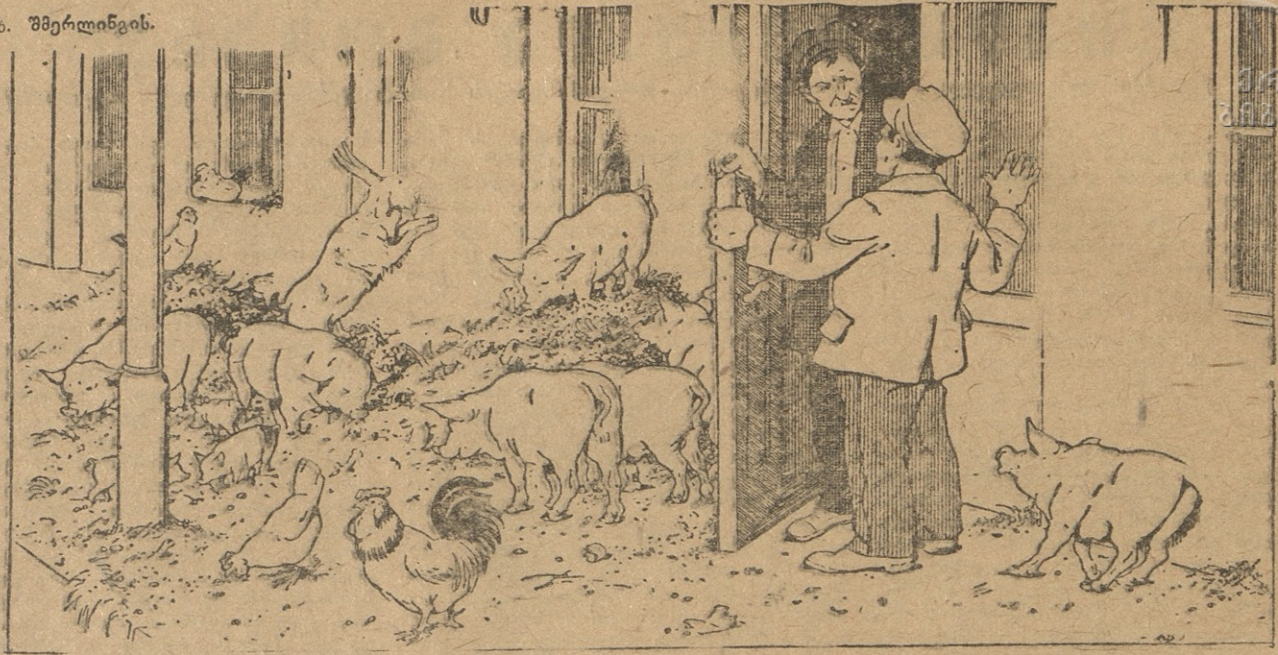
— ნუ აძლევი. — კუა ასწავლეს ამხანაგებმა.

— უფულოდ არ მაძლევი.

— მოგვიშენ, აი როგორ ქენი: გასაშინჯად შაილე რალი ტუფლი. შერამე მე მივალ და მეორე ცალს მცეც ამავე მოტივიო წამოვიღებ. ამგვარად ტუფლებს უფასოდ თუ არა, გადაუხდელ ნისიად მინც მივიღებთ. ხერხმა გაჭრა.

— მშვიდობით, ბიჭებო. მე ავერ სასტუმრო გრანდ-ოტელში უნდა შევიარო და ჩხუბი უნდა ვქნა, თორემ ამელამ ისე არ დამეძინება! — გამოემშვიდობა მეგობრებს კოწია.

ქუთაისელი

— პერონის ბილეთი, ამხანავო! ისე პერონზე გასვლა არ შეიძლება: — ღორები და თხები თუ კი სერიანობენ უზიდიდითაღ. რაფა შე მათზე ნაკლები ვარ?

გაბიჯება ძირულის „სამტროსი“ მარნის გაგონთან

ნინაგალო: აქცეპა ცეპო და ასეცო!
კვირიკაშვილი: კვირიკაშვილი შიშა.
ნინაგალო: რა თანადებობას ასრულებთ ძირულაში?
კვირიკაშვილი: მე ვახლავართ ძირულის მარნის გაგე, ე. ი. შალიკო ბარბაქაძის შემცველი.
ნინაგალო: შალიკო ბარბაქაძე გინდა არის?
კვირიკაშვილი: შალიკო ბარბაქაძე იყო მარნის გაგე, რომელმაც 2000 მანეთი „გაიბეჭდა“ და მოხჩრის

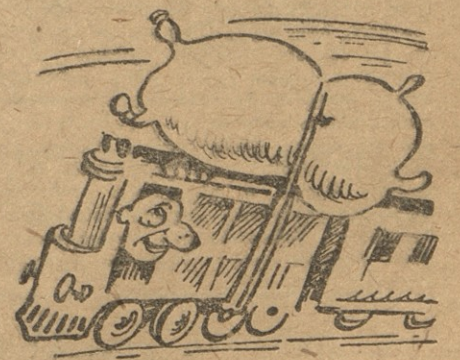

ნინაგალო: დამისახელეთ თქვენი თანამშრომლების გვარები.
კვირიკაშვილი: 1. ჩიტაძე გოგია — მარნის უფროსი მოშა, 2. მაჭავარიანი — მარნის ყარაული და 3. აბაშიძე გოგია, უფროსი მელვინე, ესენი ამხანავო ნინაგალო, არიან ჩემი მარჯვენა ხელები.
ნინაგალო: აბს. კვირიკაშვილი, თქვენზე ამბობენ ყოველდღე ლოთობს და მთერალიაო, მართალია?
კვირიკაშვილი: მართალია, ამხანავო ნინაგალო, აბა რაგორი მოშითმენს გული, როცა ამდენ სხვადასხვაფერ ღვინოებს ვუჭურებ და არ დავთვრებ?

ნინაგალო: აქცეპს საოდაფის კოცელ-ღამე ქეფია, ფიქრობთ თუ არა სარდაფის გაღიდებას, რომ უფრო მეტი მოჭედიე ძმა-ბიჭები დაიტოს რას იტყვიან აბაზე?
კვირიკაშვილი: შედგენილი მაქვს 1934 წლის გე.მა, სადაც ვათვალისწინებოლი მაქვს საოდაფის გაღიდება და ძმა-ბიჭების ქტივისაც.
ნინაგალო: ძიბასუხეთ. სარდაფიღას ტრესტის განკარგულების გარეშე რცემა თუ არა ღვინოები და რა რაოდენობით?
კვირიკაშვილი: ყველა ზვეთაგანს ყავს ძმა-ბიჭები, რომლებმაც მიაქვეთ ჩემი განკარგულებით ღვინოები. დღეში უნდა გაიცეს დაახლოებით 10 ფედრო, მუშებს კი თვეში ვაძლევთ ნახევარ ფედროს.
ნინაგალო: უკანონოდ გაცემული ღვინოების ფული შეტანილი გაქვთ თუ არა ზესტაფონის სამტროსტში?
კვირიკაშვილი: ვერ გიპასუხებთ, ვინაიდან ალარ მახსოვს

ნინაგალო: თქვენი გვარი ამხანავო?
ჩიტაძე: ჩიტაძე.
ნინაგალო: რა საქმიანობას ეწევით სარდაფში?
ჩიტაძე: მე ვითვლები უფროსს მუშათ, მაგრამ ჩემი საქმიანობა გამოიხატება იმაში, რომ ყოველ ღამით ვეზიდები ღვინოებს ჩემს საკუთარ სახლში.
ნინაგალო: იცის თუ არა სარდაფის გამგემ ყოველივე ეს?
ჩიტაძე: რა თქმა უნდა, იცის. ჩვენ ერთად ვართ. ღვინოსაც ერთნაირად ვეზიდებით სახლში.
ნინაგალო: თქვენ ვინა ხართ, ამხანავო?
მაჭავარიანი: მე ვახლავარ სარდაფის დამის ყარაული — მაჭავარიანი.
ნინაგალო: თქვენი სარდაფიდან გადის თუ არა ჩუმჩუმად ღვინოები და ვის მიერ?
მაჭავარიანი: უნდა გამოგეტყუდე და გით-

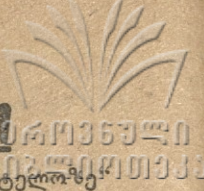
ათათ, რომ ჩვენი საოდაფიღას თითქმის ყოველ ღამე მიავით ღვინოები და უმეტეს ნაწილად ჩიტაძეს და ჩვენ გაბგეს.
ნინაგალო: მერე თქვენ რატომ არ აქცევთ ამ მდგომარეობას ყურადღებას როგორც დარაჯი?
მაჭავარიანი: ბატონო ნინაგალო კოტა-ოდესა მეც მსაძლავდენ ჩოლომე და ძე ვარ განონებული.
ნინაგალო: თქვენი გვარი.
აბაშიძე: აბაშიძე ვახლავარ

ნინაგალო: რა თანადებობას ასრულებთ სარდაფში?
აბაშიძე: უფროსი მეღვინის მოვალეობაა.
ნინაგალო: თქვენზე ამბობენ ძმა-ბიჭებს ღვინით ამბარაგებსო, მართალია?
აბაშიძე: მე როგორც მეღვინე ყველაზე კარგად ვესტყობება ღვინის გამოჩენვა და ცხადია მეც მყავს ძმა-ბიჭები — ღვინის მოყვარულნი.
ნინაგალო: — ყოჩაღ, ბიჭებო, ყოჩაღ, თქვენისთანა ხალხის ხელში საქმე ხეირებს, ცხადია!

ნადი გერე და მოუარე

ჩამორჩენილ სოფლები ქალის შთაბეჭდილება მარჯვანიშვილის სახ. თეატრში დადგმულ „სიღვრიან“

— გოგო, სანა... სად მიზღინარ, ლახლომ კაშია?.. ვაი გოგო წუხნელა, რა უბედურობა დატრიალდა?.. იპ, რაღა რაი დედა-კაცო, დიდი უბედურობაი, ერთი ქალი დახარჩევს, რაიე, ანაა, ჯადარძიანთ ქალი უნდა იყო, ანა, კიდენა მაჰაგარინთი, იგრეს მოგვარ ყური... ერთი ქალი კიდენა დაჰკლავს, ქაეკანდიანთ ქალი ყოფილა! თავადიბ ქალი... ერთმა მღვდელმა კიდენა დევივით ვაჟეკვა, თავი ხელითა ყელი გამაილაღრა... რითვინაა?.. თავი კახა ცოლი გულითვინა.

გუშინწინა ჩემგ ნათლიამა შემიყვანა გოგო იმითანა ოთანშია, რომა ცხენი გაქენდებოდა. გაქახანებული იყო იქაურობაი. ჩვენ გარდა ძიელ ბევრი ტუმბრები ყოლიათ მოწვეული. ახლა ხალხი, რა არ დატეულია, მალა ქრიტიანო, მალა ბალკომები გაუწყვიტა და ხალხი იქ დაუსხიათ! სკამები მტრი კი არა იყო რა ი, ვეება ოთანშია, ვიყავით ვიყურუტეით იგრე, ვახში მოლოდინშია და ძილი მომერია... ახლა დაუკრეპ ბუნიკაი, ჩაჰტეპ სანთელი, ჩაუქრათ იმით დღი სნათლენი. მივიძინეი ლამთაა. ყვირილ რომ არ გამოვედვიძენი, იფრო კარგი იქნებოდა, მაგრამა ვაგაჰყიტე თვალები და რას ვხედავ:

ერთი ქალი მოიყვანვ, მაგრამა საცოდაობით დაიწოდი იმი დანახავხედა: გამხმაირი, გაქანჭული, მუჭტი ოდენა სახეი, გაცრეკლი, აღებდა შოშისავით პირ და საცოდავთა ხაოდა, წორე გითხრა გერა გავიგე რა, ი რა შესართავი იყო! ქალაქიბ ქალიაო. მწავლულიაო და იმითვინაო. გულმკერდი ძვიდასი მძივებით ქომდა სამსეი. თეთრი ჯვრი წერობ კახა ეცო, კული ქომდა, როგორცა აქედანა და ლახლომკაი, თავხეცა შლიაჰა იყოო, კახნიკა იყოო, ქათმი საბუღარი იყოო, ვერა გავიგერა; ქომდა კოსროზე წამოგდებული. იმი კვენსაჰა, ჩინტა-კობით, რა დაეწერა ჯვარი ქართულათა, პატროსნათა, ღმერთი გაუწყრებოდა?! მაგრამ ქალი მზითევე არა ქონიარა აბაბა, ქვეყანაზე არაფერი; არც კაოლი, არც ჩიფანერკაი, არც ვასაშლეი ტოლი, ლიკლი სმოვარიაო, შურაბიბ ტაპტიო, საად იყო. კრუტიც კი არა ქომდა ქა. მხა არ მამიკვდეპ. ეყარჩენ იგრე საცოდავთ კიბი ქევა. ერთი გურგვალი სარკე ქომდათ, მე რომ მაქ წორეთ იმითანი. ისიცა ვატეხილი. ი ვატეხილი სარკე რა დავინახეი, წორე გითხრა მაშინვე გავიფიქრეი, რომა დიდი უბედურობა უნდა მოხდებ მეთქი. ი უბედურიცა გრძობდა თავი უბედურობასა. „თვალი მითამაშებს საწყენიო“, წამოიძახა თავი უბედურობიბ წინა. როგორ იყო, ქალი და ღვდელმა

უთხრა ფოფოლიასა: „მე მივდივარ წირვახედო და შენა ქკუთი იყაიო“. ახლა, ვერც უნდა, აბა ქალაქიბ ქალი რა სანდა, იღვა და ჩაბარო თავი დიაკონ იაგორსა. „თუ მხა ხარო, ჩემ ფოფოლიას შენ გეტუებო და მოუარეო, დვდლებმა და ბერებმა არა შიქარონ რაო“. გაიტუმრა ქალი ქმარი და ჩამოგვიღარა ფარდაი, ახლა ფარდი უჰამა, ძიელ ვაიგებ, რაჰ ჩადიოდა? არავის ეთვებოდა: იქ, თათარი ღვდელ მოუჯდა გვერდითა, იქა, ერთ ახალგაზრდა ღვდელ ჩაუყარა ხელები ხელშია და აკოცინინა ამოტოლბ ტუმბრები წინა. დვა, ე, იაგორაი შორი ახლო და კბილებ ილესამ, ამასაც თავითვინ დომეზია. რა ვასდა, ქა ე, გამხმაირი დედაკაცი! ქრიტიანო, ორი ნნიმუტიბ წასული არ იყო ე, ღვდელი და დაბრუნდა! აი, დიდება შენთენ ღმერთო! იგრე შემწმინდა, ასე გონია, მე ვიყავი იმი ცოლი, ი დიაკენიბ ცოლ; ქაეკანდიანთ ქალ, ყვარება ი ახალგაზრდა ღვდელი და ძიელ ეფლონწყებოდა: აი, ხან თვალი ჩაუყრა და ხან ზედ წეგვალსუნა კატასავი-

„სიღვრიანის მეცხვარეობის რაიკომბინატის მეურნეობაში არის მხოლოდ ერთი ვეტერინარი. ზოოვეტმომსახურება სუსტია. წამალი არ იშოვება, არის მხოლოდ ერთი თერმომეტრი“.

გაზ. „გუშა“.

— თითო ცხვარს აი ფაოაში სიტე აქვს თითო მეტრი,

წამალი არ გვადირსეს, არც უველის თერმომეტრი...

თა და ვერა და ვერ მაიგო იმი გული. იმითვინა რომა იმ ახალგაზრდა ღვდელ კიდენა სხვა ფოფოლია ყვარებაი. ქაეკანდიანთ ქალმა დაირტყა გულზე ხელი ძიელ მაგრაათა და თქვა: „მე ქალი არ ვიყო, თუ ოინი არ ვიყავით რამეიო“. ადვა ბოლმა ვახეთი ქალმა და მოპარა ძიელ ძვირფასი პლანტოკი... იმპ ევონა, იმ უბედურ, რომა ვერა ვხედვდით. ხელში ვისხედით, მაგრამა ყველაფერი ნათლა დავინახეთ. ისიც დიდი ოხერი იყო ი, უბედური, მაგრამა ე, ვაქანჭული ფოფოლია კი დიდი ნაშუსხე სვლოლებული იყო. ნეტა თუ რამოტოლა ხალხი ამოტოლბ იმი გულითვინა. იყო ერთი ხმლებიბ რახარხი, გასქრებულ წირეს დროსა, გამოვარდა ე ღვდელი პერანგი ამარა. „ჰი თქვე კვდარ ძაღლებო, რაჰ ჩადინართო“ — დაჰძახა. მოუბრუნდა ახლა ცოლსა, „რა უყაიო ი ძვირფასი ცხვირსახოციო“. აქ ქა დაადვა „შავი დღე იმ საცოდავ ფოფოლიასა. ვერა და ვერ ვახსენა რა უყო ი ცხვირსახოცი. რა იცოდა იმ უბედურმა, რომა ქაეკანდიანთ ქალმა მოჰპარა იმ ჯანდამწყარმა. ღვდელი თხოშს, ლანძღავს: „შენ საყვარელ მიეცი განაო, მე შენ გაჩვენებ სერისაო“.

კატა წორე უნდა თქოს, ამაში კი მართალი იყო ი უბედური შვილი. ვაღმობორია ლოგინდამა და მიახრო კატასავითა.

ახლა ვაიგო, ე უბედურობაი დიაკენი ცოლმა და შემოვარდა პერანგული. ყველაფერი მოუწამდა ი უბედურსა, იგრე შემტვა თვალებზე ხელი ავიფარეი. იაგორამ რომ დანახა შერცხვა და ცოლს სახლში ავადბდა, მაგრამ ქალი არ მიდიოდა. არ ვწავალ და ესეც უნაო, ჩაჰკრა ხანჯალი გულშია და ამოხეტა სისხლმა და მორწყო იქაურობაი...

— ხალხო, ჯანი მეწვიპ, ჯანი, რა მაგომდება ე უბედურობაი... ახლა, სიკვდილიბ წინა ამაილულულა: „მაპატიეთო, ი ცხვირსახოცი მე მოვიპარეო და ჩემ ქმარ გადავეციო... მია, გამოუტყდა, მაგრამა რაღა დროსა!.. მაპატიეთო და იმხბდა სული. იქვე იდგნენ მილიციანები, ყველაფერი გაიგონებ, ე ღვდელი ძიელ შემინდა, ძიელა, რომა ჰა. „ცხენი ჩამოიწერო, ცოლიც მე მივსახეო, რაღა სასოცოცლო ვარო, გამოიღო ხანჯალი და გამოიღარა ყელი. ახლა ქალი, აქა, ამოტოლა ხალხი ხოცვა და უბედურობა და ე ბუნიკი კიდენა უჰამ თავითვინა... ეგრე დააგროვეს მკვდრები, რომ იქაურობა ქალაქიბ ბოინი გეკონებოდა. ხალხი კი აღხეინად აიშალნენ, ვითომ არა მოხდარარა... დი, თქვენ ამოჰწყდით თქვენა მეთქი!.. ქალაქიბ ხალხი ეგ არა ხართ მეთქი, ქალაქ რაღა გამაჩერებს მეთქი. იცინიან ქალი... კვდებიან სიცილითა, ახლა, მეუბნება, ჩვენებური მხტაჰ მძიბ ცოლი: ხოსლოშში რა არი ბრეადელი: „სუო ქალი სირცხვილიაო“. ჩვენა, მაგითანა ამბები ძიელ ბევრი გვიკით ხამო და ბერეც ვვინახამო. ეგაო ყველაფერი ტყუილი იყო. მე შეჩვენებულო, რა იყო ტყუილი, მაბრმაებ კიდეცა მეთქი“. ეგაო, წარმოდგნა იყო, „ხუმრობა იყო“.

— ხალხი ამოხოცა იყო ხუმრობაი?! ოი, მიწამ ვიყო პირი მეთქი“. გამოვლანძვეი კათა... არა, გენაცვალე, რა დანაყენებს ქალაქშია, დუსგე მივდივარ, ბოლეთითენ გავგზავნი ქიტესაი, დღესვე უნდა მოუსვამი დანა, თორემა ვინმე მიმასრობს კატასავითა და მეტყვიპ: „გებუმერო“. წადი მერე და მოუარე...

ნუშუ მავაპარიანი.

სოფ. ქახვერდის (გორის რაიონი) 7 წლის შენობას ოთხი წლის წინად ჩაუყარეს საძირკველი, მაგრამ ჯერ კელღებიც არ აუშენებიათ.

—ეი... გაღწევი ავტოდან, თვარა სულ ზვირვით გაგინდი ცხვირს! ყვიროდა ხონის „სოიუსტრანსთან“ მღვიმი მოქალაქე და ვილაცს უწმარად ემუქრებოდა. იქვე შორი-ახლო იდგა ვილაც მოხუცი დედაკაცი და მის წინ დამოქილი ხელდაპრობით პირველად იწერდა, როდესაც ქ. ხონის ავტომობილების არტელის გამგეს—სარდიონ უგულავას მივუახლოვდი. სარდიონი ეცა ახალგაზრდა მგზავრს და ავტოდან გადმოგდება დაუპირა.

—რაშია, ამხანაგო—სარდიონ, საქმე?—შევეკითხე მას.

—„არიფებისათვის“ არ გვცალია! ან გადმეილე ეს ტომარი და ან 25 მან. „სტრაფი“, თვარა ჭიბიდან ზოლს გაგადენ!—ემუქრებოდა სარდიონი მეორე მგზავრს, მოხუც დედაკაცს.

მოხუცს მივუახლოვდი და წამოვაცეხე.

—რაიზა ხარ დამოქილი?

—რაიზა შვილო და სარდიონე ჩვენ „ლნერთია“, რაფერაც უნდა, ისე გვამცევა მგზავრებს, ტყავი ორკეცად გაგადნო, ახლა ტყავიდან ქონიცი უნდა ავგართვას!—ცხარობდა დედაბერი.

—ქონი, თვარა მამა გიცხონდა შენც ისეთი მსუქანი ხარ, რომ რა უნდა ავართვა გაძვალტყავებულ დედაბერს!—დამცინავი კილოთი მიუგო სარდიონმა და „გაძვალტყავებულ დედაბერს“ რიგ გარეშე კიდევ აართვა 15 მანეთი...

2 უთავო რწმუნებული

სარდიონისაგან გაწიწმუნებული ხონის საგანეთო ბიუროს ეგწვიე.

—ლიტვინოვი გამოსულა ცაკის მე-4 სესიაზე. ა... ავერ სწეროა.—ეუბნებოდა კოლმეურნე გლეხი თავის მეგობარს და ახალ გაზეთს აწოდებდა.

—ახალია მერე ბოშო მაგი?

—ახალია ამ წუთში მევიდა, ამ შინუთში!—დინჯად და დამარწმუნებელ კილოთი ამბობდა იგი და „ახალ“ გაზეთს გაფაქცივებით ჩასწერებოდა.

—ერთი გაზეთი მომყიდეთ.. მივუბრუნდი ხონის საგანეთო ბიუროს რწმუნებულ კაკელიას.

—გასაყიდი არ არის... მორჩა და გათავდა, თუ მოთმინებიდან გამოიშვანთ მერე მე ვიცი.

—რას ცხარობთ, ამხანაგო, გაზეთს გათხოვთ, სხვას ხომ არაფერს?!

—ვიც ხართ თქვენ, თუ მინდა გაყიდი, თუ არ მსურს — არა!..

—გრიშკო, ჭირომე ახალი „კომუნისტი“ მოვიდა!

— რა არის, კაცო, რომ 4 წელიწადია აშენებთ ამ შვიდწლედს და ვერ ააშენეთ!

საბჭ. წამრი:— შე დალოცვილო 7 წლედს 4 წელში როგორ ავაშენებთ?!

—ეი, ჩემო ციციანაფლა!—უბასუხა კოლიამ და მართლაც ახალი გაზეთი მიაწოდა. ქალმაც საფულოდნ სწრაფად ორი შაურის ამოიღო და რწმუნებულს მიაწოდა.

—ამხ. კეკელია რამდენი დღის გაზეთი დაგიგროვებიათ. რა არის მიზეზი, რომ ხელის მომწერებს დროზე არ მოსდით გაზეთები?—შემოვიღა ვილაც კარგად ჩაცმული მოქალაქე.

—ამხ... ავერ ხუთი დღე გავიდა და არც ერთი გაზეთი არ მომსვლია!

—ამხ... კეკე...

—თფუი... თქვენ „ადამიანობას“—

გაჯავრდა უთავო რწმუნებული რომ უეცრად რაღაც სიმღერასავით ხმა მოისმა, მაგრამ არც სიმღერას გაედა და არც ტირილს:

„ორი ქოთანს გაყვიდე... ვაი...“

ოდელია, რაშო—ტერა... ვაი...“

სამი მანეთი გამხდარა... ვაი...“

„კომუნისტის“ გამოწერა... ვაი...“

ეს გახლდათ პირველი უბნის გაზეთების დამტარებელი კოლია ბანტაძე, რომელიც საღლაც სამიკიტნოში გაღვნილიყო და ძლივს მიბობლავდა...

მოხორციელები

ნან. ზუბირევის.

ეროვნული
გეგმობითი

შამაჩიშის ვაჭრული ჟინარი კვლავ ზღაღად ვაღმომეცა, მაგრამ შამაჩიშის მინც მე ვვკობიფარ; ის რომ დღეს ცოცხალი ყოფილიყო, ამ პირობებში, ჩემდენს ვერ შესძლებდა. „26 კომ. სახლთა ტიესტის“ მთ. ბუხ-პალტერი ვარ, აბა გინ რა უნდა იფიქროს ჩემზე? მე და ცხონებული ტრესტის დირექტორი რამდენ კომბინაციებს ვაკეთებდით, მაგრამ შერ ცხვენილმა თავი მივიკლა... არ ვამარ თლებ მის თვითმკვლელობას, რა უყოთ მერე, რომ საქმეები არეული შქონდა?! მე მასზე აღრე უფისა მომეკლა თავი! მაგრამ რას ვამბობ!.. საცოდავი ლუკას სახელი, როგორ უნდა დავიფიწყო? ძვირფასი ლუკა! იმან მაჩუქა ახოსპირელის ქუჩაზე ერთი ოთახი... რად მინდოდა მე ზედმეტი ოთახი, როცა ავლევის ქუჩაზე სამი ოთახი მაქვს?! განა მას ცოტა ანგარიშები ქონდა ჩემთან გასასწორებელი? დიახ, „გლავებუხი“ ვარ, პატივი მცა, პატივი გეცი!

ესლა სამეული ამკიდებია და მებ ზედის:

— გინდა თუ არა, ბინა უნდა დაცალო!

ვინ არის სამეული? გინ კითხავს მათ ნაჩუქარ საქონელში შეცდომებს? რა უყო მერე, თუ ახოსპირელის ქუჩაზე მობინადრეთ გწერივარ და ავლევის ქუჩაზე ვცხოვრობ? ეს ყველამ იცის. ვაიფის პასპორტიზაციის დროსაც, მაგრამ გინ რას დამაკლებს: თავლში ხელი მაქვს და სხვას ვავლოკინო? არა, სამეულო, ცდები! შენს ჯინაზე ტრესტს სამ ოთახს უფრო ვალამაზებინებ ავლევის ქუჩაზე და წყალსადენიცი ვამყავს მათ ხარჯზე; ეს მაშინ, როცა პირველ სართულს საძირკველი გამონგრეული აქვს და მისთვის ყურადღება არავის მიუქცევია...

რადგან პასპორტიზაცია უკვე დასრულდა, ახლა მე აღარ ვმალავ, რომ მინდა ერთ-ერთი ბინის ვაყიდვა. ვფიქრობ, რა ამის უფლება მაქვს, რადგან ბინა ტრესტის მიერ ნაჩუქარია. ვეძებ ხვირიან მუშტარს და ნიანგის რედაქციას ვთხოვ მის ყურნალში შემდეგი ვანცხადება მომიდავსოს:

ყვიდი ტრესტის მიერ ნაჩუქარ ოთახს. ახოსპირელის შესახვევი № 3. პირობების ვაგება: ავლევის 1-ლი შესახვევი № 6, ილია მუსივი. ვაფათია.

— ვის უბედავ შენ ხმამალა ლაპარაკს?... მე დელეგატად მგზავნიან კონფერენციაზე!

— ში! უფნის კონფერენციაზე... უკაცრავად, დიდი ვინმე ყოფილხართ.

საჩხუბრის ფოსტა

ფოსტაში ხდება ამბავი ყველასთვის ვასაკვირია, ველარ ვლებულობთ ვაზეთებს შენი ჩახვალე გვჭირია.

მასვე შეიძენი განაგებს, ჩვენში ცნობილი ვმირია, ფოსტაში კაცი ვერ ნახავს ლვინისკენ მიაქვს ცხვირია.

სამრია.

იბეჭდება და უახლოეს დროში გამომავა რიონისის მუხეალოზის ერთდროული ტექნიკური ბიულეტენი:

რიონკუსი

(რუსულ და ქართულ ენაზე)
ამხ. ვ. ჯიშინის რედაქტორობით.

ყურნალის ფასი 5 მან. (რუსული გამოცემის — 6 მან.). ყურნალის შექენა შეიძლება ვაზ. „რიონისის დამკვრელის“ რედაქციაში.

„ჩვენ ხშირად გვექონდა ისეთი შეხვედრები, როცა საქონელი და პროდუქტი ცოტა არ იყო. მაგრამ ისეთი არა თუ აღწევდენ მომხმარებელამდე, არამედ ულობით განავრძობდნენ სეირნობას ბიუროკრატიულ ხვეულებში“ (სტალინი).

ნახ. თოდის.

დიდი ხანია დავდევ და ვერ დავიპოვე თქვენათ ნეტავი ვინა დასწავლიათ ასეთი მარტივობა?

ვაფრინდი ჭრელო პეპელა, ვაფრინდი ნელა-ნელაო. ბიუროკრატი ვინც არის შენ გენაცვალოს ყველაო.